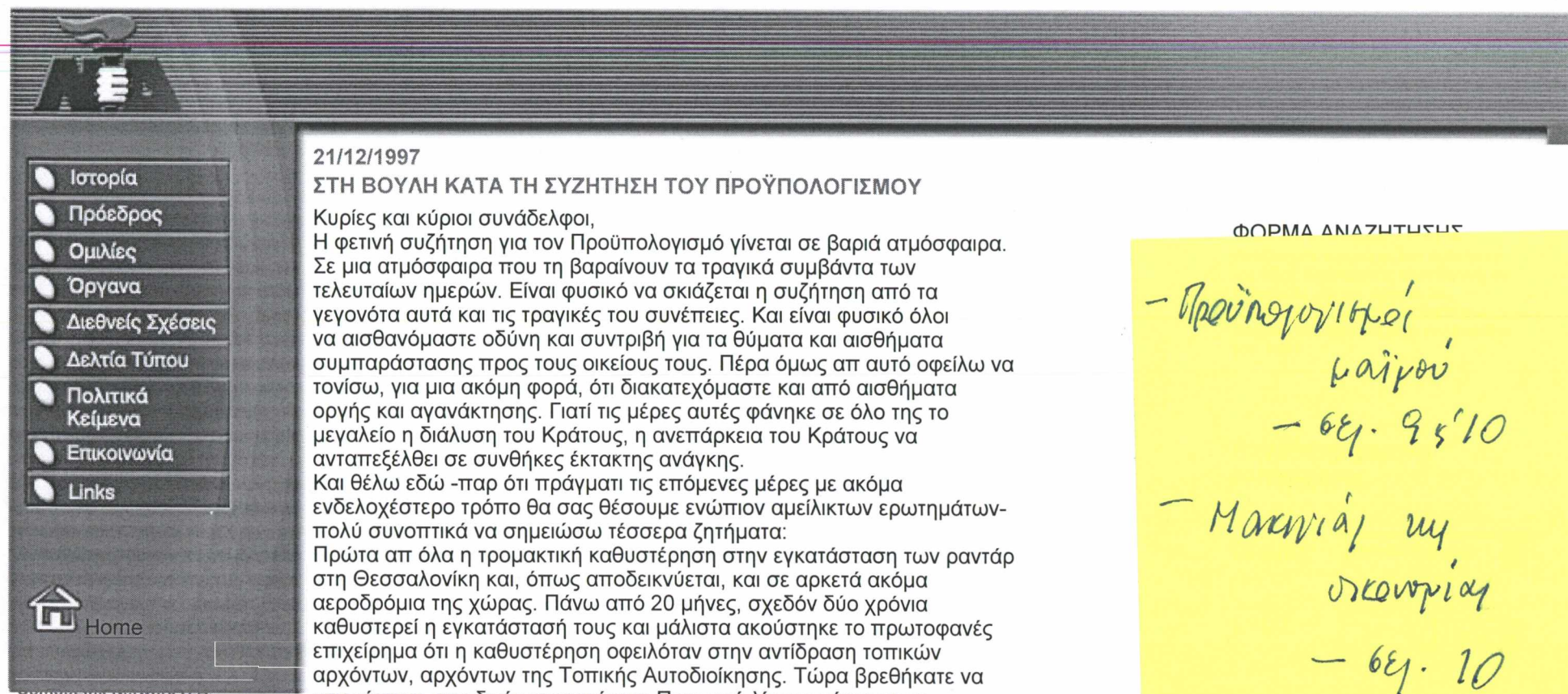

21/12/1997
ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,
Η φετινή συζήτηση για τον Προϋπολογισμό γίνεται σε βαριά ατμόσφαιρα. Σε μια ατμόσφαιρα που τη βαραίνουν τα τραγικά συμβάντα των τελευταίων ημερών. Είναι φυσικό να σκιάζεται η συζήτηση από τα γεγονότα αυτά και τις τραγικές του συνέπειες. Και είναι φυσικό όλοι να αισθανόμαστε οδύνη και συντριβή για τα θύματα και αισθήματα συμπαραστάσης προς τους οικείους τους. Πέρα όμως απ αυτό οφείλω να τονίσω, για μια ακόμη φορά, ότι διακατεχόμαστε και από αισθήματα οργής και αγανάκτησης. Γιατί τις μέρες αυτές φάνηκε σε όλο της το μεγαλείο η διάλυση του Κράτους, η ανεπάρκεια του Κράτους να ανταπεξέλθει σε συνθήκες έκτακτης ανάγκης.

Και θέλω εδώ -παρ ότι πράγματι τις επόμενες μέρες με ακόμα ενδελοχέστερο τρόπο θα σας θέσουμε ενώπιον αμείλικτων ερωτημάτων- πολύ συνοπτικά να σημειώσω τέσσερα ζητήματα:

Πρώτα απ όλα η τρομακτική καθυστέρηση στην εγκατάσταση των ραντάρ στη Θεσσαλονίκη και, όπως αποδεικνύεται, και σε αρκετά ακόμα αεροδρόμια της χώρας. Πάνω από 20 μήνες, σχεδόν δύο χρόνια καθυστερεί η εγκατάστασή τους και μάλιστα ακούστηκε το πρωτοφανές επιχείρημα ότι η καθυστέρηση οφειλόταν στην αντίδραση τοπικών αρχόντων, αρχόντων της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Τώρα βρεθήκατε να υποκύπτετε στις δικές τους πιέσεις; Πριν από λίγους μήνες με το σχέδιο των αναγκαστικών συνενώσεων δεν ακούσατε τίποτα από τις διαμαρτυρίες τους.

Το αμείλικτο ερώτημα είναι εάν ηΥπηρεσία Πολιτικής Αεροπορίας είχε ελέγξει κατά πόσον πληρούν τις τεχνικές προδιαγραφές τα αεροσκάφη της ουκρανικής αεροπορικής εταιρείας για να προσγειώνονται σε ελληνικάαεροδρόμια. Το θέμα του κατά πόσον η Ολυμπιακή στη σύμβασή της με την περί ου ο λόγος αεροπορική εταιρεία απέκρυπτε από το επιβατικό κοινό ότι αναλαμβάνει να κάνει εκείνη πτήσεις προς ελληνικά αεροδρόμια ή από ελληνικά αεροδρόμια.

Και τέλος, το ζήτημα της καθυστέρησης, αλλά και της έλλειψης συντονισμού στις επιχειρήσεις διάσωσης. Και αυτό για να καλύψω κάτι που ελέγχθη πριν από λίγα λεπτά από τον αρμόδιο Υπουργό. Δεν είναι μομφή κατά των Ενόπλων Δυνάμεων. Όλοι γνωρίζουμε ότι οι Ένοπλες Δυνάμεις κάνουν τη δουλειά τους όπως πρέπει.

Μια και βέβαια είμαστε στο ζήτημα αυτό θα έλεγα ότι εκτός από

ΦΟΡΜΑ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗΣ

- Προϋπολογισμοί
μαϊμού
- 6εγ. 95'10

- Μακρινιά, μη
οικονομία
- 6εγ. 10

κορώνες από το βήμα της Βουλής καλά θα ήταν με την αναγνώριση αυτή υλικά και ηθικά να ανταμειφθούν για την διαχρονική τους προσφορά και την υψηλή τους αποστολή. Δεν είναι όμως ζήτημα μόνο Ενόπλων Δυνάμεων. Είναι ζήτημα γενικότερου συντονισμού των κρατικών υπηρεσιών. Και για μια ακόμη φορά φάνηκε η παντελής έλλειψη αυτής. Αντί αυτοκριτικής, που θα ήταν και αναμενόμενος, αλλά και απόδειξη θάρρους, αντί αναγνώρισης των λαθών και των αδυναμιών, αντί κυρώσεων, αντί έστω στοιχειώδους επίδειξης ευθιξίας η Κυβέρνηση τί έκανε; Περιορίστηκε σε μία υποκριτική αναγνώριση πολιτικών ευθυνών -μα τί πολιτικές ευθύνες;- πολιτικές ευθύνες χωρίς κυρώσεις δεν υπάρχουν.

Και το δεύτερο και ακόμα σημαντικότερο δια στόματος Πρωθυπουργού ελέχθη το αμίμητο «το Κράτος λειτουργεί». Πού το είδατε να λειτουργεί το Κράτος; Και πόσο επωμίξεσθε εσείς την τεράστια ευθύνη ενός τέτοιου ισχυρισμού που είναι ανακόλουθος, ψευδής και αποδεικνύεται η ανακρίβειά του από τα συγκεκριμένα γεγονότα που οδήγησαν σε δραματικές συνέπειες. Είναι βασικές για μένα αυτές οι αμέλειες και βαρύτατες. Και αποδεικνύεται και εδώ θέλω να κάνω μία αυτοκριτική αν θέλετε παρατήρηση που μας αφορά όλους. Όλους όσους και όλες όσες υπηρετούμε και θεραπεύουμε το δημόσιο βίο. Τα τραγικά συμβάντα αυτά αναδεικνύουν αυτές τις αδυναμίες της ανεπάρκειας και την ανικανότητα. Και κάθε φορά όταν κάποια κατάσταση έκτακτης ανάγκης το αναδεικνύει τα επισημαίνουμε. Και μετά ξεχνιούνται. Για να ξανάρθουν στο φως της δημοσιότητας όταν κάποια κακή τύχη το φέρει να ξαναέχουμε μια ανάλογη εμπειρία. Και ανακαλύπτεται ότι τίποτε δεν έχει γίνει για να καλυφθούν ή να διορθωθούν αυτού του είδους οι ανεπάρκειες. Αυτό τί σημαίνει: Ότι αυτά τα γεγονότα και αυτές οι αδυναμίες δεν είναι μεμονωμένες παράμετροι. Αλλά είναι τμήματα μιας γενικευμένης κρίσης. Μιας γενικευμένης κρίσης του Κράτους. Ενός Κράτους που διακρίνεται από ανεπάρκεια, από αναποτελεσματικότητα, από ανικανότητα και από αδιαφορία.

Δεν είναι η πρώτη φορά που γίνονται αυτές οι επισημάνσεις. Θυμηθείτε κάθε φορά τί γίνεται σε περίπτωση πυρκαϊών, πλημμύρων σε περίπτωση άλλων εκτάκτων αναγκών, θυμηθείτε το τραγέλαφο με την αναγκαστική προσγείωση που δεν μπορούσε να βρεθεί ο απαραίτητος αφρός για να εξασφαλισθούν οι ασφαλής συνθήκες της αναγκαστικής προσγείωσης και μένουμε κάθε φορά στις διαπιστώσεις, στην έκφραση επισημάνσεων ή παραπόνων και τίποτα δεν γίνεται.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το θεωρώ αυτό απόδειξη αφενός μεν της χρεοκοπίας του τρόπου που λειτουργεί το κράτος και αφετέρου δείγμα έλλειψης δημιουργικότητας και αποτελεσματικότητας για το δημόσιο βίο. Στο να αρκείται σε κάποιες κριτικές επισημάνσεις, να μην διορθώνεται τίποτε και τελικά -που είναι κλειδί στην ερμηνεία όλου του φαινομένου- να μην φταίει κανένας. Να μην τιμωρείται κανένας, να

μην υφίσταται κανένας συνέπειες ή κυρώσεις.
Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι με οδηγούν αυτές οι παρατηρήσεις σ ένα θέμα το οποίο το θεωρώ καίριο και κεντρικό στο σύγχρονο δημόσιο βίο μας. Και αυτό το θέμα είναι οι σχέσεις του κράτους με το πολίτη. Γιατί κάποτε θα πρέπει να γίνει αντιληπτό, ότι το να συζητούμε περί προϋπολογισμού μόνο με την μορφή της αντιπαράθεσης ξερών αριθμητικών δεδομένων, σχεδόν κανένας πολίτης δεν μπορεί να βγάλει βασικά συμπεράσματα. Και από την άλλη πλευρά ο προϋπολογισμός είναι η ραχοκοκαλιά όχι μόνο της οικονομικής πολιτικής, της γενικότερης πολιτικής που κάνει η Κυβέρνηση, αλλά απεικονίζει ταυτόχρονα και την κατάσταση του κράτους. Τι εισπράττει, τι βλέπει, τι αισθάνεται ο πολίτης στην επαφή του, στη συναλλαγή του με το κράτος. Ότι το κράτος είναι δυνάστης και τύραννος. Ότι το κράτος το βρίσκει απέναντί του, εναντίον του όταν προσπαθεί να δημιουργήσει και δεν το βρίσκει πουθενά, είναι απών, όταν το έχει ανάγκη. Ενώ θα έπρεπε χωρίς πολλές φιλοσοφικές αναζητήσεις να συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Η Πολιτεία να είναι φίλος και αρωγός στο πολίτη και να είναι δίπλα του και όταν δημιουργεί, αλλά και όταν την έχει ανάγκη. Η καθημερινή ταλαιπωρία είναι απερίγραπτη. Και το ξέρουν όλοι οι πολίτες στη χώρα αυτή. Και το ξέρουμε και εμείς όλοι, αλλά πολύ σπάνια δίνουμε το βάρος και τη σημασία που πρέπει σ αυτό. Σκεφτείτε τον πολίτη ως πελάτη, ως δέκτη υπηρεσιών συγκοινωνίας. Σκεφτείτε τον πολίτη πως ταλαιπωρείται στις αστικές συγκοινωνίες. Σκεφτείτε τον επιβάτη πολίτη, στο αεροδρόμιο, στις ουρές να δέχεται τις καθυστερήσεις ή της χαμηλής ποιότητας υπηρεσίες της Ολυμπιακής Αεροπορίας. Σκεφτείτε τον πολίτη όταν γίνεται δέκτης των απροειδοποίητων συχνά διακοπών ηλεκτρικού ρεύματος από την ΔΕΗ. Συνηθέστατο φαινόμενο σε μεγάλα κομμάτια της ελληνικής επικράτειας. Θυμηθείτε τον πολίτη να συναλλάσσεται με την εφορία. Όπου όχι μόνο δεν του δίδεται η ανάλογη συμπεριφορά που θα επέβαλαν οι αρχές μιας ευνομούμενης Πολιτείας, αλλά στην ουσία του δημιουργεί η την ψυχολογία του διογκωμένου, όπου δεν υπάρχει καν λογική του συμψηφισμού των χρεών, ότιπρέπει να παρίσταται προσωπικά ακόμα και για την μικρότερη ή ποιο δευτερεύουσα γραφειοκρατική πράξη. Σκεφτείτε τον πολίτη ασθενή στα δημόσια νοσοκομεία, παρά την ύπαρξη υψηλού επιπέδου επιστημονικού ανθρώπινου δυναμικού, αλλά με την κακή οργάνωση και την γραφειοκρατική αδιαφορία πόσο συχνά διακυβεύονται ζωές ή ευτελίζεται ο πολίτης συναλλασσόμενος με τα νοσοκομεία ή τα ιατρεία του ΙΚΑ. Σκεφτείτε ακόμα ή μάλλον ας αναλογιστούμε όλοι, πόσο συχνά ακούμε την διαμαρτυρία ή και την ανεπίσημη καταγγελία ότι στην επαφή και την συναλλαγή με όλες αυτές τις υπηρεσίες, συχνά απαιτείται ο παράνομος χρηματισμός για να προωθηθούν στοιχειωδώς οι ανάγκες. Και λέω ανεπίσημη γιατί είναι προφανές ότι η συντριπτική πλειοψηφία, φοβάται ότι σε περίπτωση επίσημης καταγγελίας, τελικά

τις κυρώσεις θα τις υποστεί ο καταγγέλων και όχι ο καταγγελλόμενος. Να θυμηθούμε την κατάσταση στην παιδεία, στα σχολεία και στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, όπου συχνά πυκνά ο πολίτης γίνεται θύμα νέων δήθεν φιλοδοξών μεταρρυθμιστικών προσπαθειών που συνήθως όπως και οι τελευταίοι έχουν ταχαρακτηριστικά της προχειρότητας, της έλλειψης σοβαρότητας και μόνο αναστάτωση δημιουργούν στο εκπαιδευτικό περιβάλλον;

Να θυμηθούμε ακόμα ότι τελικά από την ανικανότητα και αδυναμία της η πολιτεία να προσφέρει τις απαιτούμενες υπηρεσίες παιδείας στον πολίτη, τελικά τον σπρώχνει στην κατεύθυνση της παράπλευρης παιδείας, ή της παραπαιδείας, με αποτέλεσμα εάν αν αθροίσουμε συνολικά το κόστος ή την επιβάρυνση του Έλληνα πολίτη για υπηρεσίες παιδείας, να διεκδικεί την πρώτη θέση σε ολόκληρο τον κόσμο;

Ας θυμηθούμετο καθεστώς της νόμιμης τοκογλυφίας που επανειλημμένα σας έχουμε επισημάνει, με τους περίφημους τόκους υπερημερίας, τους ανατοκισμούς, τις προσαυξήσεις που στέλνουν πολίτες, επιχειρηματίες και μη, πολίτες οι οποίοι έχουν πάρει δάνειο στεγαστικό, ή και καταναλωτικό στην απόγνωση;

Να θυμηθούμε τους αγρότες που συναλλάσσονται με την αγροτική τράπεζα και κάθε χρόνο αισθάνονται στο πετσί τους τις απαράδεκτες καθυστερήσεις στην καταβολή αποζημιώσεων ή επιδοτήσεων; Να επισημάνουμε το γεγονός ότι η εγκληματικότητα αυξάνεται, οι πολίτες ειδικά των παραμεθορίων περιοχών αισθάνονται ανασφαλείς και εκτεθειμένοι σε φαινόμενα αυξανόμενης εγκληματικότητας;

Και τέλος να θυμηθούμε ότι ο πολίτης, ο εργαζόμενος, ο έμπορος, ο καταστηματάρχης, είναι στο έλεος εκείνων που υπό την ανοχή συνήθως του κράτους βιαιοπραγούν ή αυθαιρετούν εν μέση οδό; Τι σημαίνουν όλα αυτά; Ότι κάποια στιγμήπρέπει να βάλλουμε κάτω τα κριτήρια με τα οποία ζυγίζουμε και εκτιμούμε τη συμπεριφορά του κράτους που στο κάτω κάτω της γραφής είναι ευθύνη της κυβέρνησης και γενικότερα του δημόσιου βίου, για να μιλήσουμε τη γλώσσα της αλήθειας και να αναγνωρίσουμε ότι είναι ένα κράτος το οποίο υπολείπεται τραγικά, τρομαχτικά, των σύγχρονων απαιτήσεων μιας ευνομούμενης κοινωνίας και ενός πολίτη ο οποίος θέλει να ζεί σε μια πολιτισμένη κοινωνία.

Εκείνο που συναντάει είναι απρόσωπη γραφειοκρατία, υπερσυγκεντρωτισμό, αδιαφορία, χαμηλή απόδοση, πρωτόγονα μέσα, κακές υπηρεσίες. Και γιατί συμβαίνουν όλα αυτά; Ποιος φταίει; Γιατί κυρίες και κύριοι συνάδελφοι κάποτε θα πρέπει να θυμηθούμε μια πολύ απλή αλήθεια. Ότι για ότι συμβαίνει καλό ή κακό, κάποιος έχει ευθύνη γι' αυτό, ή κάποιοι έχουν ευθύνη γι' αυτό. Και βεβαίως το θέμα είναι σύνθετο, μπορεί κανείς να μιλήσει για μία σειρά παραγόντων που συμμετέχουν ή συμμετείχαν στην διαμόρφωση αυτού του αποκρουστικού περιβάλλοντος. Το βέβαιο όμως είναι ότι κεντρικός πυρήνας στην αιτιολόγηση αυτών των φαινομένων είναι η ισοπέδωση που έχει επέλθει

ειοικα στον χώρο της οημοσιας οιοικησης. Δεν επιβραβευεται η προσπάθεια. Δεν υπάρχουν κίνητρα για απόδοση. Δεν ενισχύεται η διάκριση. Επικρατεί η μετριοκρατία και αναξιοκρατία. Δεν υπάρχουν ποιοτικά κριτήρια. Και σας θυμίζω για μια ακόμα φορά ότι οι έννοιες της αποτελεσματικότητας και της ποιότητας είναι αλληλένδετες, είναι άρρικτα δεμένες μεταξύ τους. Και σας μέμφω διαχρονικά όλες τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ. Γιατί έχετε τεράστια ευθύνη για το συγκεκριμένο φαινόμενο.

Πρώτον διότι προωθήσατε την εισαγωγή ενός άκρατου κομματισμού στην δημόσια διοίκηση. Προσλήψεις και εξέλιξη μέσα στο δημόσιο είναι γνωστό πως διαχρονικά γίνονταν. Με κριτήριο μόνο την προσήλωση στις κομματικές προτεραιότητες του κυβερνώντος κόμματος. Δεύτερον, γιατί ποτέ δεν προωθήσατε -γιατί είναι ξένο στην φιλοσοφία σας- ένα σύστημα κινήτρων αλλά και συνεπειών ανάλογα με την απόδοση, τη συμπεριφορά και την παραγωγικότητα. Και τρίτο και αποδίδω ιδιαίτερη σημασία σε αυτό. Γιατί προωθήθηκε μια νοοτροπία ισοπέδωσης. Με άλλα λόγια, βαφτίστηκε η ισοπέδωση ικανών και ανικάνων, δικαίων και αδίκων, εντίμων και μη «εκδημοκρατισμός». Ενώ δεν είναι έτσι. Αυτή η νοοτροπία της ισοπέδωσης είναι συνώνυμη με τον φασισμό, με ολοκληρωτική νοοτροπία.

Είναι ανακριβής, ψευδής, αστήρικτος ο ισχυρισμός που προβάλλετε ενίοτε και τελευταία τον έχει επικαλεστεί και ο κ. Σημίτης. Ότι «τι να κάνουμε έτσι είναι η ελληνική κοινωνία. Αυτή είναι η κατάσταση». Περίπου σαν ιστορική νομοτέλεια. Πρώτον διότι δεν ήταν πάντα έτσι. Χωρίς να λέει κανείς ότι η Ελλάδα ήταν στο παρελθόν παράδεισος, δεν είχε φτάσει σε αυτό το σημείο ισοπεδωτικής νοοτροπίας και παρακμής. Δεύτερον, διότι και άλλες κοινωνίες που υιοθέτησαν ή αντιμετώπιζουν παρόμοια φαινόμενα έχουν επενδύσει ενέργεια, προσπάθεια και σύγχρονες προσεγγίσεις και σε πολύ μεγάλο βαθμό έχουν ανατάξει αυτή την πορεία.

Και τρίτον, διότι η λογική του «τί να κάνουμε, έτσι είναι η Ελλάδα, αυτή είναι η ελληνική κοινωνία, σ αυτή τη φάση βρισκόμαστε» στην ουσία είναι συγχωροχάρτι για όλες τις ενοχές, για όλες τις ευθύνες εκείνων που ευθύνονται, συνάμα όμως και κάτι χειρότερο. Είναι έλλειψη βούλησης να αναληφθεί προσπάθεια διόρθωσης και βελτίωσης τώρα. Είναι συγχωροχάρτι για όλα αυτά τα χαμένα χρόνια. Ξέρω ότι σας ενοχλεί η επισήμανση η μακρά παρατεταμένη περίοδος της υπερδεκαπενταετούς παρακμής, ξέρω ότι σας ενοχλεί η φράση «η χαμένη 10ετία του 80», αλλά αυτά πλέον είναι διαπιστωμένα και χρήζουν απλώς επανάληψης για δική σας χρήση. Αρκεί να σας θυμίσω άλλωστε ότι την αναγνώριση για τη χαμένη 10ετία την έχει κάνει και ο, συνήθως λαλίστατος, παρακαθήμενός σας Υπουργός Εθνικής Οικονομίας μόλις φέτος, τον Απρίλιο του 1997.

Και μένουμε να αυτή το θέμα. Ολόκληρο το θέμα είναι να

και μενοντας ο αυτο το θεμα, θελω επισης να επισημανω οτι τις ευθυνες τους οι πολιτικοί της αναλαμβάνουν. Και ειδικά οι Πρωθυπουργοί. Όταν δεν το κάνουν, όταν προσπαθούν να τις διαχύσουν στο κοινωνικό σύνολο και μάλιστα με αφορισμούς, τότε δεν είναι άξιοι να έχουν την εμπιστοσύνη των πολιτών και να διαχειρίζονται τις τύχες του έθνους.

Εκτός όμως από ανίκανο και αναποτελεσματικό το Κράτος αυτό είναι και δαπανηρό και σπάταλο. Και αυτό εμφανίζεται και αποδεικνύεται καθημερινά και στον υπό συζήτηση Προϋπολογισμό. Σας θυμίζω πολύ συνοπτικά γιατί σας τα έχουμε επισημάνει επανειλημμένα και σε άλλες ευκαιρίες σ αυτή την αίθουσα, αλλά και στη διάρκεια αυτών των ημερών που γίνεται η συζήτηση για τον Προϋπολογισμό. Παρά τις δεσμεύσεις, παρά τις διακηρύξεις εξακολουθεί, πράγματι, με χαμηλότερους ρυθμούς απ ό,τι στο φαύλο παρελθόν να αυξάνει ο συνολικός αριθμός των απασχολουμένων στον ευρύτερο δημόσιο τομέα.

Δεύτερον. Παρά το ότι διακηρύσσετε φέτος μια πολύ σφιχτή, απaráδεκτα σφιχτή, εισοδηματική πολιτική -και λέω απaráδεκτα, διότι τουλάχιστον τις απώλειες από τον πληθωρισμό θα έπρεπε να τις καλύπτει- τα προηγούμενα δύο χρόνια η εισοδηματική πολιτική στο δημόσιο τομέα ήταν καθαρά κομματικού χαρακτήρα. Πέρυσι, το 96, που ήταν και εκλογική χρονιά οι δαπάνες μισθοδοσίας στον ευρύτερο δημόσιο τομέα έφθασαν περίπου στο 19%. Τρανή απόδειξη ότι τον κομματικό στρατό συνεχίζετε να τον εκτρέφετε και να του κάνετε τα χατίρια.

Τρίτον. Οι προμήθειες του Δημοσίου σ αυτόν τον Προϋπολογισμό προσεγγίζουν τα 900 δισ. Και ακόμα, παρ ότι έχουν περάσει πολλά χρόνια που τίθεται το θέμα ξανά και ξανά δεν τολμάτε να εισάγετε τη λογική του Προϋπολογισμού μηδενικής βάσης για να δούμε επιτέλους πόσες από τις αέναα από χρόνο σε χρόνο μεταφερόμενες δαπάνες είναι πράγματι χρήσιμες, αποδοτικές και ωφέλιμες για τον πολίτη.

Να θυμίσω ξανά ότι μιλάτε δήθεν για δημοσιονομική εξυγίανση και μόλις πριν από λίγες εβδομάδες εζήσαμε όλοι σ αυτή την αίθουσα το άγος της σπατάλης περίπου 200 δισ. δρχ. χωρίς κανένα κριτήριο, χωρίς καμμία προδιαγραφή και προϋπόθεση του χαρίσματος των χρεών σε αμαρτωλού παρελθόντος και διαχείρισης, στη μεγάλη τους πλειοψηφία, αγροτικών συνεταιρισμών.

Να σας θυμίσω ότι σεις μόνοι σας λέτε ότι το δημόσιο χρέος φθάνει τα 40 τρισ. δρχ. Πώς έγινε αυτό το δημόσιο χρέος; Από μόνο του έγινε; Όταν είναι γνωστό ότι πριν ζήσουμε την, στη συντριπτική πλειοψηφία του χρόνου με δική σας παρουσίαστην Κυβέρνηση περίοδο από τις αρχές της δεκαετίας του 80 και μετά, στην ουσία δεν υπήρχε δημόσιο χρέος. Ήταν ελάχιστο. Και εδώ να επισημάνω επίσης, πράγμα που ομολογουμένως αναγνώρισε στην ομιλία του σ αυτή την αίθουσα ο Υπουργός της Εθνικής Οικονομίας και των Οικονομικών την ύπαρξη ενός πολύ σημαντικού αφανούς χρέους, που οι υπολογισμοί μας έχουν ανεβάσει στο ύψος του άνω των 5 τρις. Δεν σκεφτείτε για τον περίοδο από το 94 μέχρι

από των 5 τρις. δρχ. σωρευτικά για την περίοδο από το '94 μέχρι σήμερα.

Θέλω επίσης να σας επισημάνω ότι αυτή η κακή διαχείριση, η σπατάλη συνδέεται και με ένα άλλο φαινόμενο, ένα μέγα θέμα. Που έχει, βεβαίως, την οικονομική του πλευρά, αλλά όχι μόνο. Έχει και την πλευρά την ηθική, την πλευρά της νομιμότητας, της αξιοπιστίας του δημόσιου βίου. Γιατί υπάρχουν πολλά φαινόμενα κακής διαχείρισης και αδιαφανούς διαχείρισης που δημιουργούν τεράστια ερωτηματικά και ευθύνες. Σας επισημαίνω δύο μόνο:

Το ένα είναι το ακόμα και σήμερα ισχύον σύστημα ανάθεσης δημοσίων μελετών και έργων. Πού ακούστηκε ο 40ος μειοδότης να είναι εκείνος στον οποίο ανατέθηκε το έργο; Δεν γίνονται πουθενά αυτά σε πολιτισμένες και ευνομούμενες χώρες, κυρίες και κύριοι της Κυβέρνησης.

Και οδηγούμαι εδώ στην υπογράμμιση ενός θέματος το οποίο θα ταλανίσει το δημόσιο βίο. Αναφέρομαι στις προγραμματικές συμφωνίες. Δεν μπορείτε να στρεψοδικείτε, δεν μπορείτε να κρύβεστε πίσω από ένοχους αφορισμούς. Κανείς επί της αρχής δεν ήταν, ούτε είναι εναντίον στις προγραμματικές συμφωνίες. Βεβαίως -φαντάζομαι όλες και όλοι- επιθυμούμε την ενίσχυση της ελληνικής παραγωγής, της ελληνικής βιομηχανίας, της απασχόλησης στον τόπο μας. Αλλά αυτό είναι το θέμα αρχής. Και στην πολιτική καλά γνωρίζετε ότι από την αρχή μέχρι τον τρόπο εφαρμογής, μέχρι την υλοποίηση υπάρχει τεράστια απόσταση. Και πώς τις υλοποιείτε; Χωρίς μελέτη, χωρίς εξασφάλιση, τουλάχιστον με αντικειμενικά χαρακτηριστικά και στοιχεία, της εγχώριας προστιθέμενης αξίας και με μία χρονική προσέγγιση που στον οποιοδήποτε καλοπροαίρετο δημιουργεί, αν όχι βεβαιότητα, πάντως υψηλότατο δείκτη πιθανολόγησης ότι κάτι πολύ σάπιο συμβαίνει.

Χάσατε ή αφήσατε να χαθούν τρία ολόκληρα χρόνια και έρχεστε την τελευταία στιγμή, στο παρά πέντε, να αναθέσετε συμβάσεις που προσεγγίζουν, αν δεν ξεπερνούν, το 1,5 τρις. δρχ. χρήματα του ελληνικού λαού. Με τρόπο αδιαφανέστατο. Και εδώ υπάρχουν ευθύνες. Και πρέπει να σας πω ότι με εύκολες επιθέσεις του τύπου ότι η δική μας η παράταξη δεν νοιάζεται για την ελληνική βιομηχανία και παραγωγή, δεν θα αποφύγετε ούτε τις πολιτικές ούτε πιθανώς αν αποδειχτούν ότι υπάρχουν και τις άλλες ευθύνες σας.

Θα μου επιτρέψετε όμως να σας πω ότι τέτοιου είδους αφορισμοί έστω και αν ξεκινούν από αίσθημα ενοχής και αδυναμίας, είναι και θρασύτητα. Γιατί στο «σπίτι του κρεμασμένου, δεν μιλάνε για σκοινί»

και αυτοι που εθαψαν την ελληνική βιομηχανία, κάθονται μπροστά μου αυτή τη στιγμή.

Και είναι φυσικό να οδηγείται η καθεμιά και ο καθένας στο εξής απλό, αλλά εύλογο δίλημμα: Αυτή η καθυστέρηση που οφείλεται; Σε πρωτοφανή και πρωτόγνωρη ανικανότητα ή σε εκ προθέσεως εύνοια στη δημιουργία ατμόσφαιρας αδιαφάνειας ίσως και διαφθοράς; Διαλέξτε και απαντήστε. Αυτό όμως το κράτος το δαπανηρό και σπάταλο, το πληρώνει ο πολίτης και το πληρώνει κάθε χρόνο και περισσότερο, κάθε χρόνο και ποιο δυσανάλογα και τονίζω τον όρο δυσανάλογα, διότι αναδεικνύει ταυτόχρονα το κακό επίπεδο υπηρεσιών το οποίο του προσφέρεται.

Φόροι: Να θυμίσω λοιπόν ότι σε 4 χρόνια έχει κάνει 78 νέες φορολογικές ρυθμίσεις. Στους 22 μήνες μετά την εσωτερική αλλαγή στον συμπολιτευόμενο χώρο, έχετε κάνει 49 νέες φορολογικές ρυθμίσεις. Και τώρα προωθείτε 13 νέες φορολογικές ρυθμίσεις. Κύριε Σημίτη επτάξια φέρεται τον τίτλο, του «πρωθυπουργού των φόρων». Είναι κακή η πολιτική αυτή, είναι κοινωνικά άδικη η πολιτική αυτή, κατά την εκτίμησή μας σε ότι αφορά την προσπάθεια επίτευξης των εθνικών στόχων, δηλαδή της πορείας μας προς την ONE και την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, είναι ανεπιτυχής και αδιέξοδη η προσέγγιση αυτή, όμως περισσότερο απ' όλα αυτά, βαρύνει κάτι το οποίο σχετίζεται με την στοιχειώδη αξιοπιστία του δημόσιου βίου. Επανελημμένα σας ακούσαμε ψευδώς να ισχυρίζεστε ότι δεν θα επιβληθούν νέοι φόροι. Και προεκλογικά και στη Βουλή και στις συνεντεύξεις σας και στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης.

Κάνω έκκληση να μην το επαναλάβετε σήμερα. Γιατί αν το κάνετε, είμαι βέβαιος ότι όλες οι Ελληνίδες και όλοι οι Έλληνες θα ξέρουν τι τους περιμένει.

Μένοντας όμως στο ζήτημα της φορολογίας, πρέπει επίσης να επισημάνω κάτι ακόμα. Ένα χώρο όπου αποδεικνύεται σ' όλο της το μεγαλείο η ανεπάρκεια της διοίκησης και του κράτους. Μιλώ για το περίφημο θέμα της μηχανοργάνωσης των υπηρεσιών του Υπουργείου Οικονομικών. Το περίφημο πρόγραμμα «taxis». Ξανά και ξανά ακούμε ότι φτάνει στο τέλος του, στην εγγύτατη προοπτική θα εφαρμοσθεί, ήταν να εφαρμοσθεί μέσα στο 97, ακούσαμε προχθές ότι ο μέγας αυτός στόχος έχει μετατεθεί για το 1999. Πέραν των εύλογων ερωτηματικών που είναι βέβαιο ότι δημιουργούνται από τις ξανά και ξανά επανεξαγγελόμενες χρονολογίες εφαρμογής του που διαψεύδονται όμως στην πράξη, αυτό το ζήτημα και μόνο, αποδεικνύει και το αναποτελεσματικό, αλλά και το εξαιρετικά κοινωνικά άδικο της πολιτικής που εφαρμόζετε. Μιλούμε για επενδύσεις και ορθώς μιλούμε για επενδύσεις. Γιατί έχουμε χρεία από τη μια, ταυτόχρονα όμως και τρομακτική ένδεια επενδυτικής δραστηριότητας. Και την ίδια στιγμή έρχεστε και επιβάλλετε νέους φόρους. Αυξάνετε τα αντικειμενικά κριτήρια περίπου στα 35 - 40% τελικά, αυξάνετε τον συντελεστή φορολόγησης των κερδών των ανωνύμων

εταιρειών σε 40% περίπου, φορολογείτε και τα αφορολογητά αποθεματικά. Και μετά απ' αυτό περιέρχεστε την Ελλάδα κάνοντας εκκλήσεις και παραινήσεις σε υποψήφιους υποτίθεται επενδυτές να αναλάβουν δράση. Μα είναι τόσο περίπλοκο το ζήτημα να αντιληφθείτε ότι με την εφαρμοσμένη σας πολιτική, αποθαρρύνεται, απομακρύνεται τον όποιο επίδοξο επενδυτή.

Είναι όμως βέβαιο ότι αυτή η πολιτική έχει και χαρακτηριστικά προχωρημένης κοινωνικής σκληρότητας. Τα αντικειμενικά κριτήρια ποίους πλήττουν στην μεγάλη τους πλειοψηφία. Τους εισοδηματικά πολύ ισχυρούς; Δεν έχετε καταλάβει την απόγνωση στην οποία βρίσκονται οι μικρομεσαίοι επιχειρηματίες; Δεν έχετε αντιληφθεί ότι οι έμποροι αισθάνονται υπό διωγμών; Και το ίδιο και οι ελεύθεροι επαγγελματίες; Μόνο από την μη τιμαριθμοποίηση της φορολογίας της κλίμακας, για τα χρόνια του '94 και μετά, υπολογίζεται ότι η συνολική απώλεια των μισθωτών και των συνταξιούχων, ξεπερνάει τα 500 δισ. δρχ. Επιτρέψτε μου να πω ότι αυτό το ονομάζω κοινωνική αναλγησία, γιατί τελικά επωμίζονται οι εισοδηματικά ασθενέστεροι την αδυναμία σας να κάνετε πολιτική σύγχρονη, πολιτική τομών, πολιτική αποτελέσματος. Και σαν να μην φτάνουν όλα αυτά, υπάρχει και συνέχεια. Η αύξηση της παρακράτησης την οποία εκ των υστέρων πήγατε να μπαλώσετε με διάφορες προχειρολογίες, η αύξηση των φόρων στα ακίνητα και στην οικοδομή, η αύξηση των εμμέσων φόρων, η οποία όπως και να το κάνουμε πλήττει και τα χαμηλά εισοδήματα. Φορολογείται και τα μοτοποδήλατα. Αυτούς τους έχοντες και κατέχοντες βρήκατε για να εξαντλήσετε την αυστηρότητά σας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, χωρίς φόβο και πάθος είναι φανερό ότι η πολιτική σας έχει αποτύχει. Έχει αποτύχει καταρχήν στο στόχο της δημοσιονομικής εξυγίανσης. Και τον προϋπολογισμό κατεδείχθη άλλωστε και αυτές τις μέρες και όλες τις προηγούμενες εβδομάδες που βρέθηκε στο στόχαστρο της ανάλυσης, δεν πρέπει να του δίνουμε ιδιαίτερη σημασία. Είναι ένας προϋπολογισμός γεμάτος αλχημείες.

Νομίζω ότι έγκυροι αναλυτές -όχι παραταξιακά ή κομματικά ελεγχόμενοι ή κοντά στον δικό μας χώρο- έχουν πει ότι για το '95 η απόκλιση του τότε προϋπολογισμού ήταν 250 δισ. δρχ. Για το '96 έφτασε τα 450. Η μετριοπαθέστερη πρόβλεψη για το '97 είναι ότι θα ξεπεράσει τα 600 δισ. δρχ. Τι συζήτηση να κάνουμε γι' αυτά που γράφετε μέσα στον προϋπολογισμό;

Για να μην σας κουράζω, θα σας καταθέσω μία μόνο σελίδα με τις χρονοειδέστερες περιπτώσεις των αποκλίσεων τις οποίες καλύπτετε με τον απολογισμό του επόμενου έτους, όταν όμως έχει μετακινηθεί το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης σε εκείνα τα οποία συζητούνται για το χρόνο που έρχεται.

Με απλά λόγια θα σας έλεγα λοιπόν ότι αυτός ο προϋπολογισμός έχει στοιχεία πλαστότητας, είναι σε μεγάλο βαθμό ανακριβής, διεκδικεί τον

αυτός αλλά όχι ανακριβής τίτλος του προϋπολογισμού "Μαϊνόν"

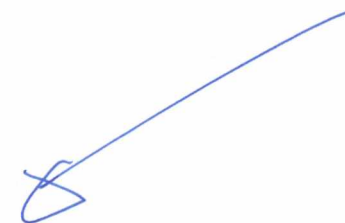
αυτήν, αλλά όχι ανακριβή πάλι του προσηγορίου «μαϊμού».

Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Δεν θα κουράσω την εθνική αντιπροσωπεία με τις γενικές αναφορές της πίστης μας στον ευρωπαϊκό προσανατολισμό. Θέλω όμως να κάνω τρεις επισημάνσεις.

Επισημοποιήθηκε πριν από λίγες μέρες ότι η Ελλάδα, το ξέραμε βέβαια, είναι η μόνη χώρα που χωρίς την θέλησή της, δεν θα συμμετέχει στην νέα, πρώτη ταχύτητα όπως ήθισται να λέμε, της οικονομικής και νομισματικής ενοποίησης και αναβάλλεται ο στόχος αυτός κατά μία περίπου τριετία. Εκτός από τις σοβαρότατες συνέπειες αυτού του αποκλεισμού, πολύ συμπυκνωμένα, θα έλεγα ότι συνίσταται κυρίως στο γεγονός ότι δεν θα συμμετέχει η Ελλάδα εκεί που θα παίρνονται οι σοβαρές και μεγάλες αποφάσεις για την πορεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Θέλω να επισημάνω το εξής. Να θυμίσω ότι είναι ψευδής ο ισχυρισμός της κυβέρνησης ότι εξ αρχής αυτόν τον προσανατολισμό είχαμε, ξέραμε ότι δεν θα συμμετάσχουμε από την πρώτη στιγμή και γι' αυτό έχουμε ένα πλάνο το οποίο ακολουθούμε με συνέπεια. Θέλω να καταθέσω στη Βουλή ένα απόσπασμα από το αναθεωρημένο πρόγραμμα σύγκλισης που κατέθεσε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ το 1994. Και διαβάζω μόνο μία φράση. «Το βασικό συμπέρασμα του προγράμματος είναι ότι η ελληνική οικονομία θα ικανοποιεί όλα τα κριτήρια ονομαστικής σύγκλισης της συνθήκης του Μάαστριχ, από το 1998». Θα είναι δηλαδή έτοιμη να συμμετάσχει στο τρίτο στάδιο της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης από το 1999, που είναι και το πλέον πιθανό έτος έναρξης του σταδίου αυτού. Τι άλλη χρεία αποδείξεων χρειαζόμαστε, τι άλλη χρεία αποδείξεων έχουμε για να πειστεί και ο τελευταίος ότι η χρονική υστέρηση αποτελεί την πιο τρανταχτή απόδειξη ότι η πολιτική που ακολουθείται είναι αναποτελεσματική. Δεν οδηγεί στον στόχο.

Θυμίζω επίσης, όπως άλλωστε αναφέρεται και στο απόσπασμα που σας διάβασα, ότι δεν βρισκόμαστε σε τροχιά πραγματικής σύγκλισης. Πραγματική σύγκλιση που μετριέται με κριτήρια πέραν εκείνων που έχουν συναποφασιστεί στις συνθήκες του Μάαστριχ, χωρίς να υποτιμώ την αξία των δημοσιονομικών δεικτών. Αλλά που δεν αναφέρονται στην πραγματική κατάσταση της οικονομίας. Δηλαδή με άλλα λόγια, στην παραγωγικότητα, στην ανταγωνιστικότητα, στην αύξηση του εισοδήματος, στις επενδύσεις, γιατί εκεί η εικόνα δεν είναι καθόλου ευχάριστη παρά το διαρκώς επαναλαμβανόμενο μακινιάζ που επιχειρείται από τους αρμόδιους Υπουργούς. Και πρέπει να σας πω επίσης κάποιες επισημάνσεις για την προσπάθεια της ονομαστικής σύγκλισης.

Είναι πράγματι θετικό ότι έχει αποκλιμακωθεί ο πληθωρισμός. Δεν αρκεί όμως αυτό. Τα δημοσιονομικά δεν πηγαίνουν καλά. Και πάντως ολόκληρη η οικοδόμηση της πολιτικής της ονομαστικής σύγκλισης έχει μία παραδοχή εξαιρετικά επισφαλής. Ότι η διεθνής συγκυρία θα εξακολουθήσει να είναι ευνοϊκή. Ενώ απεδείχθη προσφάτως μάλιστα, ότι η ελληνική οικονομία στην πραγματική της εικόνα πατάει σε εξαιρετικά αδύναμα πόδια. Αυτό που λένε είναι ότι δημιουργείται μια αναστάτωση σε

αυτονομασία. Αυτό που πετυχαίνει δημιουργείται μια αναστάτωση σε χώρες της Άπω Ανατολής και η μεγαλύτερη ένταση μεταφέρεται στην Ελλάδα, αποδεικνύει του λόγου το αληθές. Δεν θέλουμε να είμαστε προάγγελοι δεινών. Αλλά είναι βέβαιο, ή εν πάση περιπτώσει εξαιρετικά πιθανό, τέτοιου είδους πιέσεις να δεχθούμε ξανά και ξανά όσο περνούν οι μήνες. Και αυτό σημαίνει ότι έστω με τρομακτική καθυστέρηση, θα πρέπει επιτέλους να προωθηθεί μια διαφορετική πολιτική που θα ενδυναμώσει την εικόνα της πραγματικής ελληνικής οικονομίας και όχι των δεικτών, οι περισσότεροι εκ των οποίων επιδιώκεται να προσεγγιστούν με τερτίπια, τεχνάσματα και αλχημείες. Τι θα πρέπει να κάνετε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,

Θα το επαναλάβω. Θα έπρεπε να το έχετε εμπεδώσει τόσες φορές που το έχουμε πει. Αλλά απ' την στιγμή κατά την οποία δεν διακρίνεται καμία διάθεση έστω ελλιπούς, έστω μερικής υιοθέτησης και εφαρμογής των όσων σας προτείνουμε, συνοπτικά έστω θα το επαναλάβω. Πρέπει να προχωρήσετε σε μια πολιτική η οποία θα έχει ως κύριο στόχο την μεταβολή, την ουσιαστική μεταβολή της έκτασης του ρόλου και του τρόπου λειτουργίας του κράτους. Αυτό συμπεριλαμβάνει ένα πρόγραμμα αποκρατικοποιήσεων. Όχι με κύριο στόχο να συλλεγούν κάποια ακόμα έσοδα για δημοσιονομικές προτεραιότητες. Αλλά για να απελευθερωθούν δημιουργικές δυνάμεις και πόροι σε αυτό τον τόπο, για να δημιουργηθεί κλίμα αλλά και κίνητρα ανταγωνισμού, για να απαλλαγεί ο φορολογούμενος απ' τα δυσβάσταχτα βάρη και τις κακές υπηρεσίες που στις περισσότερες περιπτώσεις του επισωρεύουν οι δυσλειτουργίες αλλά και τα χρέη εκείνων των δημοσίων οργανισμών που παριστάνουν τον παραγωγό και βέβαια θα πρέπει να σας πω ότι παρά το ότι με μισόλογα καμιά φορά αναφέρεστε σε αυτό το ζήτημα, η πραγματικότητα δείχνει ότι ούτε το θέλετε, ούτε το μπορείτε. Εξακολουθεί να υπάρχει ο διαβόητος Οργανισμός για την Ανασυγκρότηση των Επιχειρήσεων. Εκτροφείο σκανδάλων διαχρονικά. Εξακολουθούν να υπάρχουν προβληματικές. Δεν έχετε κανένα λόγο να κρατάτε, δεν έχει κανένα λόγο η Ελλάδα να έχει σχεδόν το 80% του τραπεζικού της συστήματος υπό τον έλεγχο του Δημοσίου. Για τις αστικές συγκοινωνίες δεν χρειάζεται να τα ξαναπούμε. Και να σας υπογραμμίσω ότι αν δεν κάνετε μια ρηξικέλευθη πολιτική που θα στοχεύει στην αποκρατικοποίηση της Ολυμπιακής τα μαντάτα στο εγγύς μέλλον θα είναι εξαιρετικά δυσμενή για τον εθνικό μας αερομεταφορέα.

Πρέπει να προωθήσετε και να υιοθετήσετε την προσέγγιση και την πολιτική της αυτοχρηματοδότησης. Γιατί ακόμα και αν αξιοποιούσατε -πράγμα που δεν κάνετε- τους πόρους των Κοινοτικών Πλαισίων Στήριξης είναι ανάγκη για να γίνουν τα μεγάλα έργα υποδομής στην Ελλάδα να προσελκυστεί και ιδιωτικό κεφάλαιο. Πρέπει, επιτέλους να υιοθετήσετε πολιτική πραγματικού περιορισμού των δημοσίων δαπανών. Σας έδωσα μία σειρά παραδείγματα όπου παρά τα ισχυριζόμενα τον παραβγαίνετε και

...μεταρρυθμίσει τον τρόπο λειτουργίας της δημόσιας διοίκησης. Με βάση κάποιες απαράβατες αρχές: Άμιλλα, επιβράβευση της προσπάθειας, σύνδεση με την παραγωγικότητα, κίνητρα για απόδοση, συνέπειες για τα αντίθετα. Σίγουρα πάντως πρέπει να βρούμε εκείνους τους τρόπους και θα το κάνουμε με μεγάλη καθυστέρηση, υπερήμερα, που χωρίς να θέτουν σε αμφισβήτηση το καθεστώς της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων θα πρέπει όσο γίνεται να περιορίζουν ή η μεγάλη φιλοδοξία θα ήταν να εξαλείφουν, τις αρνητικές συνέπειες που σε πολλές περιπτώσεις αναδεικνύει το καθεστώς αυτό.

Είναι απαραίτητη μια μεταρρύθμιση μεγάλη στο φορολογικό σύστημα. Βεβαίως, προϋπόθεση είναι μια διαφορετική προσέγγιση στο ζήτημα των δαπανών. Συντηρώντας ένα τέτοιο σπάταλο και αναποτελεσματικό Κράτος είναι φυσικό ότι όποια προσπάθεια δημοσιονομική θα ρίχνει το βάρος της στην διαρκώς και μεγαλύτερη πίεση των φορολογουμένων από πλευράς επιχείρησης άντλησης περισσότερων εσόδων. Είναι, λοιπόν, προϋπόθεση μια πολιτική οικονομίας και χρηστής διαχείρισης του δημοσίου χρήματος. Είναι όμως απαραίτητο, αν πράγματι στοχεύουμε -όπως θα οφείλαμε να στοχεύουμε- σε μία αναπτυξιακή διάσταση και σε μια ένταση της επενδυτικής δραστηριότητας, μια φορολογική πολιτική που θα στηριζόταν στις αρχές της απλοποίησης του συστήματος και από την άλλη της σταδιακής μείωσης των συντελεστών και της συνολικής φορολογικής επιβάρυνσης.

Είναι, επίσης, βέβαιο ότι αν θέλουμε ως χώρα να προϋπαντήσουμε τον 21ο αιώνα όχι ως ουραγοί, ως είμεθα σήμερα, αλλά ως, αν όχι πρωτοπόροι, φιλόδοξοι συμμετέχοντες θα πρέπει επιτέλους να κάνουμε μία σοβαρή μεταρρυθμιστική προσπάθεια στην Παιδεία. Όχι αυτές τις προχειρότητες που γίνονται σήμερα. Μια σοβαρή προσπάθεια της οποίας θα έχει προηγηθεί ειλικρινής εθνικός διάλογος. Όστε ακόμα και με μεταβολές προσώπων ή και Κυβερνήσεων οι βασικές αρχές να μην μεταβάλλονται.

Πρώτος στόχος θα έπρεπε να είναι η αύξηση της ανταγωνιστικότητας. Οι πολιτικές όμως που υιοθετείτε, παρά τους ισχυρισμούς σας, οδεύουν προς την αντίθετη κατεύθυνση. Δεν θα κουράσω με μακρές αναφορές. Είναι όμως γνωστό από την εξέλιξη και στο εμπορικό ισοζύγιο και την τεράστια αύξηση του ελλείμματος στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών η πτωτική τάση, η ανησυχητικά πτωτική τάση της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας. Ένας από τους τρόπους για να αναστραφεί αυτό θα ήταν μια πολιτική που θα οδηγούσε σε ουσιαστική αύξηση των επενδύσεων.

Στη δική μας περίπτωση αποδεικνύεται ότι η Κυβέρνηση αδυνατεί να αξιοποιήσει ακόμα και τους πόρους που έρχονται από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Βρισκόμαστε στο τέλος πια του προγράμματος για το Β Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης και έχουν απορροφηθεί μόνο, περίπου, το 1/3 των

πόρων. Και σας θυμίζω ότι η πιο ισχυρή απόδειξη της κακής πολιτικής, της ανικανότητας και στο θέμα αυτό είναι το γεγονός ότι επισπεύσατε το περίφημο πρόγραμμα αναθεώρησης το οποίο διακρίνεται από προχειρότητα, αλλά και αναδεικνύει τεράστιες ευθύνες από επιλογές που μπορεί να έχουν και εθνική ζημία -σας θυμίζω το ζήτημα της μεταφοράς πόρων από το κορυφαίας εθνικής σημασίας έργο της Εγνατίας Οδού.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,

Ακούμε συχνά -και το ακούμε δυστυχώς και από τα χείλη του Πρωθυπουργού κάθε φορά που επαναλαμβάνουμε τις βασικές αρχές και προτάσεις μιας πολιτικής που, πράγματι, θα οδηγούσε στο επιδιωκόμενο αποτέλεσμα- ακούμε, λοιπόν, τις γνώριμες κουβέντες, εκείνους τους αφορισμούς «δεν έχετε θέσεις, δεν μας προτείνετε». Δύο τινά συμβαίνουν: Ή δεν καταλαβαίνετε ή δεν θέλετε να καταλάβετε. Εμείς σας προτείνουμε μια πολιτική, που εφαρμόζεται σήμερα με παραλλαγές, πράγματι, με παραλλαγές που προσιδιάζουν στις τοπικές ιδιαιτερότητες της κάθε κοινωνίας. Αλλά σαν γενική κατεύθυνση εφαρμόζεται σχεδόν σ' ολόκληρο το κόσμο, σίγουρα πάντως στο χώρο των εταίρων μας. Εδώ και μερικά χρόνια με ρυθμούς διαρκώς εντεινόμενους στις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ. Μια πολιτική εξυγίανσης απ' τη μια, ανάπτυξης απ' την άλλη. Μια πολιτική που σας συνιστούν όλοι οι Διεθνείς Οργανισμοί και η Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά και όλοι οι μελετητές, οι έγκυροι αρθρογράφοι τον τόπο μας.

Σας αρέσει και προτιμάτε να διαλέγετε απ' αυτούς τους είδους τις εκθέσεις, μόνο εκείνα τα λόγια που σας ταιριάζουν. Έστω και αν συχνά έχουν τη φυσική αβρότητα της διπλωματικής γλώσσας. Αποφεύγετε όμως, όπως ο διάολος το λιβάνι, τις συστάσεις του τί πολιτική πρέπει να κάνετε γιατί όλες οι παροτρύνσεις, όλες οι υποδείξεις και όλες οι συστάσεις κατατείνουν σε μια πολιτική την οποία σας περιγράφουμε επίμονα και συστηματικά, αλλά εσείς δεν θέλετε να υιοθετήσετε.

Μια πολιτική που βάζει ως προτεραιότητα την άμεση ανάγκη βαθέων διαρθρωτικών αλλαγών. Έχει μάλιστα την αξία του, έστω σημειολογικά, το γεγονός ότι με μισόλογα τη μισοαναγνωρίζετε. Κάτι λέτε καμιά φορά για αποκρατικοποιήσεις, κάτι λέτε περί δήθεν εκσυγχρονισμού, κάτι λέτε για όλα αυτά τα οποία σας προτείνουμε. Στην πράξη όμως δεν τα κάνετε. Και μη εφαρμόζοντάς τα -διότι εδώ το ζήτημα δεν είναι να σας επισημαίνουμε από κομματική αντιπαλότητα τα τεχνάσματα που μετέρχεστε ή την τρομακτική αναντιστοιχία μεταξύ λόγων και έργων -σημασία έχει να υπενθυμίζουμε ότι μη εφαρμόζοντας μια τέτοια πολιτική έχετε καταδικάσει την Ελλάδα στο περιθώριο και στη θέση του ουραγού.

Και υπάρχουν βέβαια αμείλικτα «γιατί». Δεν θα αναλύσω δια μακρόν το καθημερινά αποδεικνυόμενο γεγονός ότι είστε μια Κυβέρνηση σε κατάσταση ομηρίας και αιχμαλωσίας από τον κομματικό στρατό που

εκθρέψατε και συντηρείτε σε βάρος του Έλληνα φορολογούμενου μέσω του Κράτους. Εκείνο στο οποίο θέλω να σταθώ είναι ότι το χαρακτηριστικό αυτής της πολιτικής είναι ότι είναι μια πολιτική που συντηρεί και διαιωνίζει την κρίση. Ακόμα και οι όποιες οριακές βελτιώσεις σε ορισμένους δείκτες, αφού δεν θα επαρκέσουν για την πραγματική αναστροφή της καθοδικής πορείας θα είναι άνευ ουσίας, άνευ αξίας και άνευ αποτελέσματος. Γιατί είναι μια πολιτική που έχει το χαρακτηριστικό της αναποτελεσματικότητας, αποδεικνύεται από όλα αυτά που επίμονα σας επαναλαμβάνουμε, έχει το χαρακτηριστικό της κοινωνικής σκληρότητας. Πώς είναι δυνατόν να ισχυρίζεστε ότι έχετε ικανοποιητική πολιτική και να έχετε πάνω από μισό εκατομμύριο Έλληνες ανέργους, με προοπτικές μάλιστα αύξησης της ανεργίας. Και με το συντριπτικό ποσοστό αυτών των ανθρώπων να είναι νέοι. Πώς είναι δυνατόν επίσης να μιλάτε -γιατί το κάνετε καμιά φορά- για κοινωνική ευαισθησία και κάθε χρόνο να αυξάνεται η φορολογική επιβάρυνση και μάλιστα με κύριους αποδέκτες, όχι μοναδικούς, αλλά κύριους αποδέκτες τους εισοδηματικά ασθενέστερους. Σε μια χώρα η οποία, όπως διεθνείς οργανισμοί έχουν παρατηρήσει, ήδη ένα σημαντικό κομμάτι του πληθυσμού της, που ξεπερνά το 20%, ζει κάτω από το όριο της φτώχειας.

Το τρίτο βασικό χαρακτηριστικό είναι η ατολμία. Γιατί δεν τολμάτε να κάνετε αυτό που πρέπει. Έστω κι αν ορισμένοι εξ υμών, καμιά φορά από δηλώσεις τους φαίνεται ότι μισοαντιλαμβάνονται τί θα έπρεπε να γίνει. Έχετε δηλαδή συμβιβαστεί και με τη μετριότητα, αλλά και με τη θέση του ουραγού της χώρας. Φοβάστε να συγκρουστείτε με τα φαινόμενα της παρακμής. Και αυτό σημαίνει ότι είστε αγκιστρωμένοι και αγκυλωμένοι στο παρελθόν. Η νοοτροπία σας, οι πολιτικές σας, οι ιδέες σας, τα ανακλαστικά σας αναδύουν παρελθόν. Είστε οι εκπρόσωποι του χθες και γι αυτό δεν μπορείτε να δείτε το αύριο, ούτε να κάνετε τις πολιτικές που θα οδηγούσαν στο αύριο. Θωπεύετε το άρρωστο Κράτος και την κομματική σας νομενκλατούρα. Αυτά δεν τολμάτε να τα αγγίξετε. Και κάνετε επίδειξη σκληρότητας και αναλγησίας στους πολίτες, φορτώνοντας τους ολοένα και περισσότερους, δυσβάσταχτους νέους φόρους. Με άλλα λόγια η κοινωνική σας σκληρότητα είναι προϊόν της αναποτελεσματικότητας και, τονίζω, της ατολμίας σας και όλα αυτά μας οδηγούν σε αδιέξοδο. Αδιέξοδο όμως που δεν το αξίζει ούτε η Ελλάδα, ούτε οι πολίτες αυτής της χώρας. Και είναι δική μας ευθύνη να συνεγείρουμε αυτούς τους πολίτες. Να τους προτείνουμε και τους πείσουμε για τις αναγκαίες τομές και θαρραλέες πολιτικές που απαιτούν οι περιστάσεις. Να τους εμπνεύσουμε με ένα καινούργιο όραμα. Ένα όραμα που δεν θα αφήνει την Ελλάδα στη θέση του καταϊδρωμένου ουραγού στην ευρωπαϊκή οικογένεια, αλλά που θα φιλοδοξεί να αναδείξει την Ελλάδα πρωταγωνιστή στην Ευρώπη του 21ου αιώνα. Μια Ελλάδα που θα απαλλαγεί από το Κράτος - τύραννο και θα

έχει επιτέλους πολιτεία όπως κάθε ευνομούμενη χώρα, πολιτεία αρωγό για τον πολίτη, δίπλα του και όταν δημιουργεί, αλλά και όταν βρίσκεται σε κατάσταση ανάγκης.

Κυρίες και κύριοι,

Και αυτό θα το κάνουμε πέρα και πάνω από κομματικά χαρακώματα, από αγκυλώσεις, από ψευτοδιλήμματα ή από διχαστικές νοοτροπίες του χθες που ενίοτε εντέχνως προσπαθείτε να ανασύρετε από την ναφθαλίνη.

Γιατί για μας εκείνο που προέχει και εκείνο που αισθανόμαστε ως κύρια ευθύνη μας είναι να πρωταγωνιστήσουμε στην προσπάθεια για μια καλύτερη Ελλάδα που θα αφορά όλες τις Ελληνίδες και όλους τους Έλληνες ανεξάρτητα του τί ψήφισαν στις τελευταίες εκλογές.

Σας ευχαριστώ.

Αρχή
σελίδας